Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (десети състав)

19 ноември 2020 година*

„Преюдициално запитване — Митнически съюз — Регламент (ЕИО) № 2913/92 — Митнически кодекс на Общността — Член 29, параграф 1 и параграф 3, буква а) — Член 32, параграф 1, буква в) и параграф 5, буква б) — Регламент (ЕИО) № 2454/93 — Член 157, параграф 2 — Определяне на митническата стойност — Договорна стойност на внасяните стоки — Понятието „условие за продажбата“ — Плащане срещу предоставянето на право на изключителна дистрибуция“

По дело C-775/19

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Finanzgericht Baden-Württemberg (Финансов съд Баден-Вюртемберг, Германия) с акт от 22 юли 2019 г., постъпил в Съда на 22 октомври 2019 г., в рамките на производство по дело

5th AVENUE Products Trading GmbH

срещу

Hauptzollamt Singen,

СЪДЪТ (десети състав),

състоящ се от: E. Regan (докладчик), председател на пети състав, изпълняващ функцията на председател на десети състав, E. Juhász и I. Jarukaitis, съдии,

генерален адвокат: M. Szpunar,

секретар: A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата, представени:

– за Hauptzollamt Singen, от B. Geyer, в качеството на представител,

– за чешкото правителство, от M. Smolek, J. Vláčil и L. Dvořáková, в качеството на представители,

– за испанското правителство, от M. J. Ruiz Sánchez, в качеството на представител,

– за Европейската комисия, от C. Vollrath и M. Kocjan, в качеството на представители,

* Език на производството: немски.

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 32, параграф 1, буква в) и параграф 5, буква б) от Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността (ОВ L 302, 1992 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 5, стр. 58) (наричан по-нататък „Митническият кодекс“) и на член 157, параграф 2 от Регламент (ЕИО) № 2454/93 на Комисията от 2 юли 1993 година за определяне на разпоредби за прилагане на Регламент (ЕИО) № 2913/92 (ОВ L 253, 1993 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 7, стр. 3; наричан по-нататък „Регламентът за прилагане“).

2 Запитването е отправено в рамките на спор между 5th AVENUE Products Trading GmbH (наричано по-нататък „5th Avenue“) и Hauptzollamt Singen (Главна митническа служба Зинген, Германия, наричана по-нататък „митническата служба“) във връзка с отчитането на плащане срещу предоставянето на право на изключителна дистрибуция при определяне на митническата стойност на внасяни от трети страни стоки с оглед на допускането им за свободно обращение на територията на Европейския съюз.

Правна уредба

Митническият кодекс

3 Митническият кодекс е отменен и заменен с Регламент (ЕО) № 450/2008 на Европейския парламент и на Съвета от 23 април 2008 година за създаване на Митнически кодекс на Общността (Модернизиран митнически кодекс) (ОВ L 145, 2008 г., стр. 1), а впоследствие с Регламент (ЕС) № 952/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 9 октомври 2013 година за създаване на Митнически кодекс на Съюза (ОВ L 269, 2013 г., стр. 1 и поправка ОВ L 287, 2013 г., стр. 90). Съгласно член 286, параграф 2 във връзка с член 288, параграф 2 от последния регламент обаче Митническият кодекс продължава да се прилага до 30 април 2016 г.

4 Член 29 от Митническия кодекс се съдържа в глава 3, озаглавена „Стойност на стоките за митнически цели“ от дял II, озаглавен „Елементи, на основата на които се прилагат вносни или износни сборове и другите мерки, предвидени по отношение на търговията със стоки“, и предвижда:

„1. Митническата стойност на внасяни стоки е договорната им стойност, а именно, платената действително или подлежаща на плащане цена на стоките при продажбата им за износ с местоназначение в митническата територия на Общността, коригирана, при необходимост, в съответствие с разпоредбите на членове 32 и 33 […]

[…]

3. а) Действително платената цена или подлежащата па плащане цена е общата сума. която купувачът е платил или трябва да плати за внасяните стоки на продавача или в полза па продавача, като включва всички плащания, които са извършени или трябва да се извършат като условие за продажбата, от купувача на продавача или от купувача на трета страна за удовлетворяване на задължения на продавача. […]

[…]“.

5 Включен в същата глава, член 32 от посочения кодекс гласи:

„1. При определяне на митническата стойност съгласно член 29, към действително платената или подлежаща на плащане цена за внасяните стоки се прибавят:

[…]

в) роялти и лицензни такси, свързани с остойностяваните стоки, които купувачът трябва да плати пряко или косвено като условие за продажбата на остойностяваните стоки, доколкото тези роялти и такси не са включени в действително платената или подлежащата на плащане цена;

г) стойността на всяка част от прихода от последваща препродажба, последващо отстъпване на правото на разпореждане или на ползване на внасяните стоки, която пряко или косвено се предоставя на продавача;

[…]

2. Всеки елемент, който се добавя към действително платената или подлежащата на плащане цена във връзка с прилагането на този член се основава само на обективни и подлежащи на количествена оценка данни.

[…]

5. Независимо от параграф 1, буква в):

[…]

б) плащанията, направени от купувача за правото да разпространява или препродава внасяните стоки, не се добавят към действително платената или подлежащата на плащане цена за внасяните стоки, ако тези плащания не са условие за продажбата на стоките за износ, внесени е местоназначение в Общността“.

Регламентът за прилагане

6 Член 157 от Регламента за прилагане е част от глава 2, озаглавена „Разпоредби за [лицензионни такси и възнаграждения]“, от дял V, озаглавен „Митническа облагаема стойност“, гласи:

„1. За целите на член 3[2], параграф 1, буква в) от [Митническия кодекс] се приема, че [лицензионни такси и възнаграждения] означават по-специално плащане за права, свързани:

– с производството на вносни стоки (по-специално патенти, образци, модели и производствено умение), или

– с продажбата за износ на внесените стоки (запазени марки, запазени образци), или

– с използването или препродажбата на внесените стоки (авторски права, производствени процеси, неотделимо включени във внесените стоки).

2. [Независимо от случаите, предвидени в] член 32, параграф 5 от [Митническия кодекс], когато [митническа стойност] на внесена стока се определя съгласно член 29 на Кодекса, [лицензионните такси или възнаграждения се добавят] към действително платената или дължима цена само когато това плащане:

– е свързано с [остойностяваните] стоки, и

– представлява условие за продажбата на тези стоки“.

7 Член 158, параграф 3 от посочения регламент, който се съдържа в тази глава 2, гласи:

„Ако [лицензионните такси или възнаграждения] се отнасят отчасти до внесените стоки и отчасти до други съставни части, добавени към стоките след вноса им, или до дейности или услуги след вноса, трябва да се направи съответно пропорционално разпределение само на база на обективни и количествени данни, съгласно с тълкувателните бележки към член 32, параграф 2 от [Митническия кодекс] в приложение 23“.

Спорът в главното производство и преюдициалните въпроси

8 На 31 януари 2012 г. 5th Avenue — дружество, установено в Германия, с предмет на дейност по-специално търговия с тютюневи изделия и изделия за пушачи, и Habanos SA, кубинско публично дружество, износител на пури, сключват договор, наречен „Exclusive Distribution Agreement“ („Споразумение за изключителна дистрибуция“, наричано по-нататък „EDA“), съгласно което 5th Avenue получава изключителното право като единствен дистрибутор да внася, продава и разпространява в Германия и Австрия произведените от посоченото публично дружество пури. В замяна на предоставянето на това право на изключителна дистрибуция в Австрия 5th Avenue се задължава в продължение на четири години да заплаща на Habanos годишна сума, квалифицирана като „компенсация“, която възлиза на 25 % от годишния оборот от продажбите на пури в тази държава членка.

9 От акта за преюдициално запитване е видно, че 5th Avenue поръчва пурите въз основа на ценова листа и за вноса на тези продукти то използва разрешен митнически склад, разположен в мястото на седалището му, в Германия. Към момента на складирането на тези стоки 5th Avenue декларира пред митническите органи действително платената покупна цена, навлото и застраховката, без обаче да включва дължимата въз основа на EDA компенсация за частта от продадените в Австрия стоки. Всъщност към този момент то все още не е установило в какво съотношение посочените стоки ще бъдат продавани в Австрия или в Германия. При извеждането им от посочения склад пурите са пуснати в свободно обращение съгласно опростената процедура за приключване на режима чрез вписването им в счетоводната отчетност, без да бъдат представени отново на митническите органи.

10 В резултат на митническа проверка проверителят стига до извода, че плащането на предвидената от EDA компенсация представлява отделен елемент от покупната цена на внасяните стоки, която съгласно член 29, параграф 3, буква а) от Митническия кодекс трябва да се вземе предвид при определянето на митническата стойност на тези стоки.

11 В съответствие със становището на проверителя митническата служба издава няколко акта за определяне на вносните мита и такси, сред които е известие от 28 август 2015 г., което единствено се разглежда в главното производство. В съответствие с този акт посочената служба пристъпва към последващо събиране на вносни мита за стоки, които 5th Avenue е поставило под режим на митническо складиране в периода от 21 февруари до 12 декември 2013 г.

12 На 23 септември 2015 г. 5th Avenue обжалва по административен ред посочения акт.

13 С решение от 22 ноември 2017 г. митническата служба отхвърля по същество жалбата като неоснователна.

14 На 6 декември 2017 г. 5th Avenue сезира Finanzgericht Baden-Württemberg (Финансов съд Баден-Вюртемберг, Германия) с жалба срещу това решение, с мотива че плащанията, извършени като компенсация за предоставянето на изключителни права на дистрибуция, не са нито условие за продажбата, нито са във връзка с остойностяваните стоки по смисъла на член 32, параграф 5, буква б) от Митническия кодекс и на член 157, параграф 2 от Регламента за прилагане. От една страна, плащането на тази компенсация не било от такова значение, че продавачът да се откаже от продажбата, ако то не бъде извършено. Всъщност посочената компенсация е трябвало да бъде изплатена единствено като насрещна престация за правото на изключителна дистрибуция в Австрия и единствено за периода на първите четири години. От друга страна, правото на изключителна дистрибуция надхвърляло правото на разпореждане със стоките с цел тяхната препродажба и не влияело върху стойността на стоките при вноса. Всъщност продажбата на стоките не би била изключена от правна гледна точка, ако не е предоставено право на изключителна дистрибуция.

15 Митническата служба поддържа, че разглежданата в главното производство компенсация, независимо дали се счита като отделен елемент от покупната цена, или като лицензионни такси или възнаграждения, трябва да се добави към митническата стойност, тъй като представлява условие за продажбата и е свързана с внасяните стоки. Всъщност съгласно член 32, параграф 1, буква в) от Митническия кодекс плащането на лицензионни такси или възнаграждения се счита за условие за продажбата, ако продавачът или свързано с него лице изисква от купувача да извърши това плащане. Когато, както в настоящия случай, продавачът на стоките и титулярят на сродните права, на когото купувачът на тези стоки плаща възнаграждения за предоставянето на тези права, са едно и също лице, следва да се приеме, че доставката на стоките, за които се дължи лицензия, зависи не само от плащането на покупната цена, но и от плащането на възнаграждението, както вече е предвидено в член 136, параграф 4, буква а) от Регламент за изпълнение (ЕС) 2015/2447 на Комисията от 24 ноември 2015 година за определяне на подробни правила за прилагането на някои разпоредби на Регламент № 952/2013 (ОВ L 343, 2015 г., стр. 558). 5th Avenue впрочем не представило доказателства, че Habanos ще достави стоките дори без плащането на тези възнаграждения. Освен това лицензионните такси и възнаграждения били свързани и с внасяните стоки. Всъщност те се изчислявали въз основа на оборота, генериран от продажбата на тези стоки. Освен това молбата за териториална защита не била подадена от купувача.

16 Според запитващата юрисдикция предвидената от EDA компенсация в главното производство не е отделен елемент от покупната цена по смисъла на член 29, параграф 3, буква а) от Митническия кодекс, а спада към лицензионните такси и възнаграждения по смисъла на член 32, параграф 1, буква в) и параграф 5, буква б) от посочения кодекс във връзка с член 157, параграф 1, трето тире и параграф 2 от Регламента за прилагане. Всъщност тази компенсация се изплаща за използването на права, свързани с използването или препродажбата на внесената стока. В съответствие с решение от 9 март 2017 г., GE Healthcare (C-173/15, EU:C:2017:195) тези лицензионни такси и възнаграждения би трябвало да се добавят към покупната цена, когато са изпълнени три кумулативни условия, а именно да не са били включени в действително платената или подлежаща на плащане цена, да са свързани с остойностяваните стоки и купувачът да е длъжен да ги плати като условие за продажбата на остойностяваните стоки.

17 Според тази юрисдикция първото и третото от тези условия в случая са изпълнени. От една страна, от клаузите на EDA следва, и впрочем е безспорно между страните, че лицензионните такси и възнаграждения, платени като насрещна престация за правото на изключителна дистрибуция на съответните стоки в Австрия, не са включени в покупната цена на стоките, подлежащи на остойностяване. От друга страна, плащането на разглежданата в главното производство компенсация представлява и условие за продажбата. Всъщност, когато

продавачът на внасяните стоки е и лицензодателят, трябвало да се презумира, че той изисква и от купувача, който е и лицензополучател, да заплати, освен цената, лицензионните такси и възнаграждения. Ето защо следва да се приеме, че Habanos не би доставило стоките, предназначени за дистрибуция в Австрия, без да се плати тази компенсация, или във всеки случай, че не би ги доставило при същите договорни условия като договорените. В това отношение било ирелевантно обстоятелството, че това задължение е преустановено след изтичането на четиригодишен период, тъй като това обстоятелство не доказвало, че купувачът е щял да получи право на изключителна дистрибуция през този период, без да е заплатена посочената компенсация. Без значение е и фактът, че разглежданата в главното производство компенсация е договорена в рамков договор като EDA, тъй като той предвижда принципа тази компенсация да се плаща при всяка последваща отделна покупка.

18 За сметка на това посочената юрисдикция се съмнява, че второто условие е изпълнено. В това отношение според нея трябва да се направи разграничение между правото на дистрибуция, съгласно което дистрибуторът има право да препродава за първи път внесените на дадена територия стоки, и изключителното териториално право, съгласно което дистрибуторът получава правото на изключителна дистрибуция на съответните стоки на тази територия, като се ползва с териториална защита. Ако съгласно EDA разглежданата в главното производство компенсация покрива тези два елемента, без да се прави разлика между тях, само правото на дистрибуция би имало ясна връзка с внасяните стоки, тъй като правото да се препродадат или разпространяват тези стоки, попада в обхвата на правото на разпореждане с тях и следователно било включено в него. За сметка на това правото на изключителна дистрибуция представлявало допълнително право, надхвърлящо прехвърлянето на правото на разпореждане със стоките. От това следвало, че лицензионните такси или възнаграждения, които се изискват за предоставянето на право на изключителна дистрибуция, вече не се плащат като насрещна престация за внесената стока, а с цел продавачът да не доставя на други лица на територията, за която се отнася споразумението.

19 В случай че предоставянето на изключително териториално право не се счита за свързано с внасяните стоки, запитващата юрисдикция иска освен това да се установи дали цяла тази компенсация трябва да се добави към покупната цена на тези стоки, за да се определи тяхната митническа стойност, или трябва да се включи в нея само частта, съответстваща на стойността на посочената компенсация, която има връзка със стоките. В точка 52 от решение от 9 март 2017 г., GE Healthcare (C-173/15, EU:C:2017:195) Съдът е приел, що се отнася до член 158, параграф 3 от Регламента за прилагане, че макар лицензионните такси или възнаграждения да се отнасят отчасти до внасяните стоки и отчасти до предоставянето на услуги след вноса, предвидената в член 32, параграф 1, буква в) от Митническия кодекс корекция може да се приложи въз основа на обективни и подлежащи на количествена оценка данни, които позволяват да се определи размерът на лицензионните такси или възнаграждения, свързани с тези стоки. Ето защо следвало да се определи дали тези принципи са приложими към делото по главното производство. Ако това е така, възниква въпросът въз основа на какви критерии трябва да се извърши това разпределение, що се отнася до разглежданата в главното производство компенсация, при липсата на каквито и да било обективни и подлежащи на количествена оценка данни по смисъла на тези разпоредби.

20 При тези условия Finanzgericht Baden-Württemberg (Финансов съд Баден-Вюртемберг) решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Трябва ли плащания, които купувачът на стока извършва в допълнение към покупната цена, в зависимост от приходите си, един път годишно в продължение на четири години за правото да разпространява стоката:

– на определена територия,

– за първи път,

– ексклузивно, и

– постоянно

да се разглеждат като лицензионни такси и възнаграждения по смисъла на член 32, параграф 1, буква в) от [Митническия кодекс], които се добавят към действително платената или подлежащата на плащане цена за внасяните стоки съгласно член 32, параграф 5, буква б) от Митническия кодекс във връзка с член 157, параграф 2 от Регламента [за прилагане]?

2) Трябва ли такива възнаграждения да се добавят само пропорционално към действително платената или подлежащата на плащане цена за внасяните стоки, и ако отговорът е утвърдителен, съгласно какви критерии и в какъв размер?“.

По преюдициалните въпроси

По първия въпрос

21 С първия си въпрос запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали член 32, параграф 1, буква в) и параграф 5, буква б) от Митническия кодекс във връзка с член 157, параграф 2 от Регламента за прилагане трябва да се тълкува в смисъл, че плащане, извършено през ограничен период от време от купувача на внасяните стоки на продавача в замяна на предоставянето от последния на право на изключителна дистрибуция на тези стоки на определена територия и изчислено върху реализирания на тази територия оборот, трябва да се включи в митническата стойност на посочените стоки.

22 Следва да се припомни, че правото на Съюза относно митническото остойностяване цели да установи справедлива, еднообразна и обективна система, която изключва използването на субективно определени или фиктивни митнически стойности. Затова митническата стойност трябва да отразява реалната икономическа стойност на внесената стока и да отчита всички елементи на тази стока, които имат икономическа стойност (вж. по-специално решения от 16 ноември 2006 г., Compaq Computer International Corporation, C-306/04, EU:C:2006:716, т. 30, от 20 декември 2017 г., Hamamatsu Photonics Deutschland, C-529/16, EU:C:2017:984, т. 24 и от 20 юни 2019 г., Oribalt Rīga, C-1/18, EU:C:2019:519, т. 22).

23 По-конкретно, съгласно член 29 от Митническия кодекс митническата стойност на внасяните стоки е договорната им стойност, т.е. действително платената или подлежаща на плащане цена на стоките при продажбата им за износ с местоназначение в митническата територия на Съюза, без обаче да се засягат корекциите, които при необходимост трябва да бъдат направени в съответствие по-специално с член 32 от този кодекс (вж. в този смисъл решения от 16 юни 2016 г., EURO 2004. Hungary, C-291/15, EU:C:2016:455, т. 24, от 9 март 2017 г., GE Healthcare, C-173/15, EU:C:2017:195, т. 31 и от 20 декември 2017 г., Hamamatsu Photonics Deutschland, C-529/16, EU:C:2017:984, т. 25).

24 Освен това Съдът вече е приел, че при определяне на митническата стойност трябва да се отдаде приоритет на т.нар. „метод на договорната стойност“ на внасяните стоки (решения от 16 юни 2016 г., EURO 2004. Hungary, C-291/15, EU:C:2016:455, т. 30 и от 20 декември 2017 г., Hamamatsu Photonics Deutschland, C-529/16, EU:C:2017:984, т. 26). Този метод за определяне на

митническата стойност се счита за най-подходящ и най-често използван (решения от 12 декември 2013 г., Christodoulou и др., C-116/12, EU:C:2013:825, т. 44 и от 16 юни 2016 г., EURO 2004. Hungary, C-291/15, EU:C:2016:455, т. 30).

25 Следователно действително платената или подлежаща на плащане цена на стоките по общо правило е основата за изчисляване на митническата стойност дори ако тази цена е параметър, който евентуално трябва да бъде коригиран, когато това е необходимо, за да се избегне определянето на произволна или фиктивна митническа стойност (вж. по-специално решения от 16 юни 2016 г., 2016, EURO 2004. Hungary, C-291/15, EU:C:2016:455, т. 25, от 20 декември 2017 г., Hamamatsu Photonics Deutschland, C-529/16, EU:C:2017:984, т. 27 и от 20 юни 2019 г., Oribalt Rīga, C-1/18, EU:C:2019:519, т. 23).

26 Всъщност в съответствие с целта, преследвана от правилата на Митническия кодекс относно определянето на митническата стойност, припомнена в точка 22 от настоящото решение, договорната стойност трябва да отразява реалната икономическа стойност на внесената стока (решения от 12 декември 2013 г., Christodoulou и др., C-116/12, EU:C:2013:825, т. 40, от 16 юни 2016 г., EURO 2004. Hungary, C-291/15, EU:C:2016:455, т. 26 и от 20 декември 2017 г., Hamamatsu Photonics Deutschland, C-529/16, EU:C:2017:984, т. 28).

27 В това отношение елементите, които следва да се добавят към действително платената или подлежаща на плащане цена за внасяните стоки, за да се определи митническата им стойност, са посочени в член 32 от Митническия кодекс. Така съгласно параграф 1, буква в) от тази разпоредба към тази цена се прибавят лицензионните такси и възнаграждения, свързани с остойностяваните стоки, които купувачът трябва да плати като условие за продажбата на остойностяваните стоки, доколкото тези лицензионни такси и възнаграждения не са включени в действително платената или подлежащата на плащане цена.

28 В това отношение член 157, параграф 2 от Регламента за прилагане уточнява, че лицензионните такси или възнаграждения се прибавят към действително платената или дължима цена, когато това плащане е свързано с остойностяваните стоки, от една страна, и представлява условие за продажбата на тези стоки, от друга страна.

29 Както обаче правилно отбелязва Европейската комисия в писменото си становище, следва да се констатира, че понятията „лицензионни възнаграждения“ и „лицензионни такси“, съдържащи се в тези разпоредби, се отнасят единствено до плащанията, извършени от купувач на продавач за упражняването на права на интелектуална собственост.

30 Всъщност, както следва от самия текст на член 157, параграф 1 от Регламента за прилагане, тези понятия се отнасят до плащания за права, свързани с производството на стоки, като по-специално „патенти, образци, модели и производствено умение“, продажбата за износ на стоки, като по-специално „запазени марки, запазени образци“, и с използването или препродажбата на тези стоки, като по-специално „авторски права, производствени процеси, неотделимо включени във внесените стоки“ (вж. в този смисъл решение от 9 март 2017 г., GE Healthcare, C-173/15, EU:C:2017:195, т. 33).

31 В случая обаче от данните, с които разполага Съдът, е видно, че разглежданите в главното производство плащания са извършени въз основа на обвързващите страните по главното производство договорни разпоредби срещу предоставянето не на права на интелектуална собственост, а на право на изключителна дистрибуция. По-специално нищо в акта за преюдициално запитване не подсказва, че тези плащания са дължими поради предоставянето от продавача на евентуална лицензия за права на интелектуална собственост, чийто притежател е той.

32 От това следва, че член 32, параграф 1, буква в) и параграф 5, буква б) от Митническия кодекс и член 157, параграф 2 от Регламента за прилагане не са приложими в главното производство.

33 При все това съгласно постоянната съдебна практика в рамките на въведеното с член 267 ДФЕС производство за сътрудничество между националните юрисдикции и Съда последният трябва да даде на националния съд полезен отговор, който да му позволи да реши спора, с който е сезиран. С оглед на това при необходимост Съдът трябва да преформулира въпросите, които са му зададени. Всъщност задача на Съда е да тълкува всички разпоредби от правото на Съюза, които са необходими на националните юрисдикции, за да се произнасят по споровете, с които са сезирани, дори тези разпоредби да не са изрично посочени във въпросите, отправени от тези юрисдикции до Съда (решение от 12 март 2020 г., Caisse d'assurance pensions et de la santé au travail de Alsace-Moselle, C-769/18, EU:C:2020:203, т. 39).

34 Следователно, макар запитващата юрисдикция формално да е свела първия си въпрос до тълкуването на член 32, параграф 1, буква в) и параграф 5, буква б) от Митническия кодекс и до член 157, параграф 2 от Регламента за прилагане, това обстоятелство не е пречка Съдът да ѝ предостави всички насоки за тълкуване на правото на Съюза, които могат да бъдат полезни за решаване на делото, с което тя е сезирана, независимо дали тази юрисдикция ги е посочила във въпросите си. В това отношение Съдът трябва да изведе от цялата информация, предоставена от запитващата юрисдикция, и по-специално от мотивите на акта за преюдициално запитване, разпоредбите от правото на Съюза, които изискват тълкуване предвид предмета на спора в главното производство (решение от 12 март 2020 г., Caisse d'assurance retraite et de la santé au travail d'Alsace-Moselle, C-769/18, EU:C:2020:203, т. 40).

35 В случая, тъй като, както следва от точки 23—25 от настоящото решение, предвидените в член 32 от Митническия кодекс корекции трябва да се приложат към договорната стойност на внасяните стоки по смисъла на член 29 от Митническия кодекс само когато такива корекции са необходими, за да може тази стойност да отразява реалната икономическа стойност на тези стоки, следва да се провери дали, както твърди Комисията, плащане като разглежданото в главното производство вече е част от митническата стойност на посочените стоки като елемент на действително платената или подлежащата на плащане цена в приложение на член 29, и в частност на параграф 1 и параграф 3, буква а) от него.

36 Ето защо следва да се приеме, че първият поставен от запитващата юрисдикция въпрос цели да се установи дали член 29, параграф 1 и параграф 3, буква а) от Митническия кодекс трябва да се тълкува в смисъл, че плащане, извършено през ограничен период от време от купувача на внасяните стоки на продавача в замяна на предоставянето от последния на право на изключителна дистрибуция на тези стоки на дадена територия и изчислено въз основа на реализирания на тази територия оборот, трябва да се включи в митническата стойност на посочените стоки.

37 В това отношение следва да се отбележи, че „действително платената или подлежаща на плащане цена“ по смисъла на член 29, параграф 1 от Митническия кодекс съответства съгласно параграф 3, буква а) от този член на общата сума, която купувачът е платил или трябва да плати за внасяните стоки на продавача, и включва всички плащания, които са извършени между тях като „условие за продажбата“ на тези стоки.

38 От това следва, че плащане, извършено от купувача на продавача, трябва да се включи в договорната стойност на съответните стоки, когато това плащане е част от „условията за продажбата“ на тази стока по смисъла на член 29, параграф 3, буква а) от Митническия кодекс.

39 Този извод впрочем се потвърждава от член 32, параграф 5, буква б) от този кодекс, който предвижда, обратно, що се отнася именно до плащанията, направени от купувача за правото да разпространява или препродава внасяните стоки, че тези плащания не се добавят към действително платената или подлежащата на плащане цена, ако те не са условие за продажбата на тези стоки.

40 Макар нито една разпоредба от Митническия кодекс или от Регламента за прилагане да не съдържа определение на понятието „условие за продажбата“ по смисъла на член 29, параграф 3, буква а) от този кодекс, от практиката на Съда следва, че за да се запази приоритетът на метода на договорната стойност, съдържащите се в член 29 понятия трябва да се тълкуват широко (вж. в този смисъл решение от 12 декември 2013 г., Christodoulou и др., C-116/12, EU:C:2013:825, т. 45).

41 Така Съдът вече е постановил, що се отнася до понятието „условие за продажбата“, съдържащо се в член 32, параграф 1, буква в) от Митническия кодекс, че плащането представлява такова „условие за продажбата“ на остойностяваните стоки, когато в рамките на договорните отношения между продавача или свързаното с него лице и купувача това плащане е от такова съществено значение за продавача, че той не би извършил продажбата, ако то не бъде осъществено (решение от 9 март 2017 г., GE Healthcare, C-173/15, EU:C:2017:195, т. 60).

42 Тъй като член 32 от този кодекс има за цел да уточни договорната стойност на внесена стока по смисъла на член 29 от посочения кодекс и по този начин преследва същата цел като посочената в член 29, следва да се приеме, че това тълкуване на понятието „условие за продажбата“ се прилага и в контекста на последния член. Всъщност предвид изискванията за единност и съгласуваност на правния ред на Съюза, употребените в приетите в дадена област актове понятия трябва да имат един и същи смисъл, освен ако законодателят на Съюза не е изразил различна воля (вж. в този смисъл решения от 15 септември 2016 г., Landkreis Potsdam-Mittelmark, C-400/15, EU:C:2016:687, т. 37 и цитираната съдебна практика).

43 От това следва, че плащане като разглежданото в главното производство трябва да се счита за „условие за продажбата“ на внасяните стоки по смисъла на член 29, параграф 3, буква а) от Митническия кодекс, когато това плащане е било поискано от продавача като условие за изключителната дистрибуция на тези стоки на съответната територия.

44 От данните, с които разполага Съдът, следва, че според преценката на запитващата юрисдикция именно такъв е случаят, тъй като тази юрисдикция вече е достигнала в акта за преюдициално запитване до извода, че продавачът на стоките, след като е и получател на разглежданото плащане, не би доставил без това плащане стоките за тяхната изключителна дистрибуция на австрийска територия, така че това плащане трябва да се счита за част от условията на продажбата на посочените стоки.

45 В това отношение е ирелевантно, както впрочем констатира запитващата юрисдикция, обстоятелството, че това плащане е наложено по-скоро в рамковия договор за изключителна дистрибуция, а не във всеки индивидуален договор за последваща продажба на съответните стоки, тъй като установените в този рамков договор условия определят условията, при които трябва да се извърши всяка индивидуална продажба (вж. в този смисъл решения от 4 февруари 1986 г., Van Houten International, 65/85, EU:C:1986:53, т. 13 и от 23 февруари 2006 г., Dollond & Aitchison, C-491/04, EU:C:2006:144, т. 26).

46 Също така е без значение, както посочва и тази юрисдикция, че посоченото плащане трябва да се извърши само за ограничен период, в случая за четири години, тъй като спорът по главното производство се отнася именно до определянето на митническата стойност на съответните стоки през този първоначален период, през който продавачът действително е изискал такова плащане за изключителната дистрибуция на неговите стоки.

47 С оглед на всички изложени по-горе съображения на първия въпрос следва да се отговори, че член 29, параграф 1 и параграф 3, буква а) от Митническия кодекс трябва да се тълкува в смисъл, че плащане, извършено през ограничен период от време от купувача на внасяните стоки на продавача в замяна на предоставянето от последния на право на изключителна дистрибуция на тези стоки на дадена територия и изчислено въз основа на реализирания на тази територия оборот, трябва да се включи в митническата стойност на посочените стоки.

По втория въпрос

48 Предвид отговора на първия въпрос не е необходимо да се отговаря на втория въпрос.

По съдебните разноски

49 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (десети състав) реши:

Член 29, параграф 1 и параграф 3, буква а) от Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността трябва да се тълкува в смисъл, че плащане, извършено през ограничен период от време от купувача на внасяните стоки на продавача в замяна на предоставянето от последния на право на изключителна дистрибуция на тези стоки на дадена територия и изчислено въз основа на реализирания на тази територия оборот, трябва да се включи в митническата стойност на посочените стоки.

Подписи